

РЕШЕНИЕ

№ 2869

гр. София, 23.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10156** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Производството е образувано по жалба на А. А. И., малолетен, [дата на раждане], в К., С., с паспорт с № N01339229, издаден на 17.05.2024 г. в Д. – 015, чрез майка си С. Ал И., [дата на раждане] в [населено място], Република С., притежаваща паспорт с № N01339256, издаден на 17.05.2024 г. в Д. – 015, чрез адв. Л. С. М., съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Отказ за издаване на виза от консулско длъжностно лице в А. от дата 08.09.2025 г.

Жалбоподателят счита, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен, тъй като е необоснован, постановен е при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречи на материалноправните разпоредби на българското законодателство, издаден е в нарушение на основните права и свободи на Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ). Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. Разпоредбата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза. Жалбоподателят иска оспореният отказ да бъде отменен и преписката да бъде върната за ново разглеждане на искането за виза за дългосрочно пребиваване. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът представя административната преписка. В съдебно заседание редовно призован – не се явява и не се представява.

Софийска градска прокуратура – редовно призована – не се явява и не се представлява.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление от дата 24.04.2025 г. жалбоподателят А. А. И. е подал в Посолството на Република България в [населено място], Х. кралство Й. искане за издаване на виза тип “D”, след като с Решение № 1595/12.02.2025г. председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС) е разрешил на баща му А. И. ТАММО, с предоставен хуманитарен статут в Република България, да се събере на територията на Република България със семейството си - съпругата и децата си.

Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени: Решение № 1595/12.02.2025г. на председателя на ДАБ при МС, с което разрешава на А. И. ТАММО, сирийски гражданин от мъжки пол с предоставен хуманитарен статут в Република България (да се събере на територията на Република България със своята съпруга и децата му); Извадка от регистъра на дирекция „Гражданско състояние“ на сирийските граждани, което установява роднинската връзка между членовете на семейството; застраховка; трудов договор, сключен от бащата на апликанта за виза; договор за наем на недвижим имот в [населено място] от 29.01.2025 г.; удостоверение за настоящ адрес на А. ТАММО И. в [населено място], област С.; паспорти.

На 08.09.2025 г. е постановен обжалваният отказ, като в така представения по делото заверен препис на Приложение № 7, към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим /НУРИБОВР/, поисканата виза е отказана на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Като основание за решението е посочено, че “Представената информация относно обосновката за целта и условията на планирания престой не е достоверна”. В допълнителни бележки е отбелязано, че има данни, че целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трети държави.

Отказът е връчен на жалбоподателя на дата 08.09.2025 г.

От жалбоподателя пред съда са представени настоящ договор за наем на бащата на А. А. И. от 13.10.2025г. за имот в [населено място], трудов договор № 643/04.02.2025 г., удостоверение за настоящ адрес в [населено място].

Пред съда по искане на жалбоподателя като свидетел е разпитан баща му А. ТАММО И., който заявява, че иска да остане да живее със семейството си в България. От две години той е в България, работи във фабрика/цех за сладолед и шоколад, има постоянна работа. Искане да доведе семейството си при него. Той е електроинженер, а съпругата му е завършила английска филология. Свидетелят заявява, че в България му харесва и иска да остане да живее със семейството си, със съпругата му да работят, а децата му да ходят на училище. Живее в [населено място], С. област. Работи в цех за сладолед на фирма „М.“. Прави шоколад. Работи там с трудов договор от година и половина. Има средно образование, а след него е учил две години полувисше. Не е виждал жена си и двете си деца от две години. След като се събере семейството иска да остане в България. Искане децата му да учат тук. В [населено място] има договор за наем за жилище в което живее. В този договор са записани имената на цялото му семейство. Месечно взема заплата около 1600 лева. Жена му е учителка по английски език. Тя има намерение когато дойде в България да работи тук.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Отказът за издаване на виза е връчен на жалбоподателя на 08.09.2025 г., а жалбата до съда е подадена на 19.09.2025 г. Следователно, жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване и е процесуално допустима.

Към датата на издаване на отказа министърът на външните работи със заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. е възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. Отказът, предмет на делото, е издаден от М. Г. в качеството му на завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], Й..

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Видно от заявлението, жалбоподателят е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D" с цел събиране на семейството. Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. В цитираната точка 22 е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Според разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс, административният акт в писмена форма трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта. В случая административният акт е издаден без извършено съгласуване с ДАНС и дирекция „Миграция“ – МВР, които не са изразявали становище по издаване на виза „D“ при вземане на решение за събиране на семейства от ДАБ-МС. Т. съгласуване не се извършва и провежда в случаи като настоящия, в който е поискано издаване на виза, въз основа на решение на председателя на ДАБ-МС за събиране със семейството.

Както е посочено в Тълкувателно решение (ТР) № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт.

В конкретния случай от представените писмени доказателства не се установява, въз основа на

какви факти е прието, че целта на влизането на жалбоподателя е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна. Като основание за постановяването му в административния акт е посочено, че представената информация относно обосновката за целта и условията на планирания престой не е достоверна. От така изложените фактически основания, от една страна, не става ясно коя информация не е достоверна, тъй като в административната преписка не се съдържа обосновка на планирания престой. На следващо място така формулираното основание би могло да има отношение и на практика повтаря законовата разпоредба на основаниято за отказ, предвидено в чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, съгласно който се отказва издаване на виза, когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, а не на посоченото в отказа правно основание - чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ.

От представената административна преписка се установява, че ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя. Това се установява и от показанията на разпитания свидетел, баща на жалбоподателя. Според тях, свидетелят очаква семейството си и иска да живеят заедно в [населено място], обл. С.. Като взе предвид евентуалната заинтересованост на свидетеля, поради близката му роднинска връзка с жалбоподателя, съдът на основание чл. 172 ГПК, вр. с чл. 144 АПК, след като ги прецени с оглед на всички други данни по делото, счита, че те са логични и съответстват на събраните писмени доказателства, поради което не са налице основания да не бъдат кредитирани.

Разпоредбата на член 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че "Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция", като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите". Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

По изложените съображения, отказът е постановен след неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ и след несъобразяване с постановеното от председателя на ДАБ Решение № 1595/ 12.02.2025 г. На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК след отмяната за издадения от консулско длъжностно лице отказ административната преписка трябва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявлението на А. А. И. за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора и своевременната претенция на жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя трябва да бъдат присъдени направените разноски в доказвания размер от 1110 лв., съгласно представените доказателства за плащане, от които 1000 лв. адвокатско възнаграждение; 10 лв. държавна такса и 100 лв. възнаграждение за преводач.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 45-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. И., малолетен, [дата на раждане] , в К., С., с паспорт с № N01339229, издаден на 17.05.2024 г. в Д. – 015, чрез майка му С. Ал И., в качеството ѝ на законен представител, отказ за издаване на виза D, издаден на 08.09.2025 по заявление за издаване на виза от 24.04.2025г., постановен от завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], X. кралство Й..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението, след изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати А. А. И., малолетен, [дата на раждане] , в К., С., с паспорт с № N01339229, издаден на 17.05.2024 г. в Д. – 015, гражданин на Сирийската арабска република разноси по делото в размер на 1110 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.